

U S N E S E N Í

Okresní soud Strakonice rozhodnul a soudcem Romanem Winklerem v právní věci oprávněného **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, se sídlem klientská 1216/46, Praha 1, IČ 61860069, zastoupeného JUDr. Kateřinou Perthenovou, advokátkou, se sídlem Velké nám. čp. 135/č. 19, Hradec Králové, proti povinnému [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE] zastoupeného Mgr. Petrem Němcem, advokátem, se sídlem Mendíků 1396/9, Praha, pro 143.711 Kč s příslušenstvím, o **návrhu na zastavení exekuce, t a k t o**:

I. Návrh povinného na zastavení exekuce, vedené pod sp. zn. 10 EXE 4367/2014, **se z a m í t á**.

O d ů v o d ě n í:

Na základě pověření soudního exekutora ze strany Okresního soudu ve Strakonici (dále jen „soud“) byla zahájena exekuce proti povinnému [REDAKCE] Exekučním titulem pro zahájení exekuce byl rozhodčí nález JUDr. Evy Vaňkové.

Dne 9. 8. 2016 byl soudnímu exekutorovi doručen návrh na zastavení a odklad exekuce. V tomto návrhu povinný uvádí, že uzavřel s oprávněnou dne 23. 3. 2012 smlouvu o revolvingovém úvěru, jejíž součástí byla i smluvní ujednání. Téhož dne uzavřel povinný s oprávněnou i rozhodčí smlouvu, v níž bylo ujednáno, že případné spory ze smlouvy budou řešeny v jednoinstančním písemném rozhodčím řízení před jediným rozhodcem. Povinný má za to, že smlouva je absolutně neplatná pro přičení se dobrým mravům dle ust. § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Tento svůj závěr opírá o nález Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2014, sp.zn. III ÚS 4084/12, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že důvod, pro který nelze nařídit exekuci na podkladě rozhodčího nálezu, může spočívat i v tom, že ačkoliv určení rozhodce v rozhodčí doložce netrpí ústavněprávním deficitem, je pro rozpor s dobrými mravy neplatná smlouva o úvěru, v níž je rozhodčí doložka vtělena. Dle povinného je rozhodčí doložka jen rozhodčí smlouvou včleněnou technicky do jedné smlouvy hlavní. Povinný poukazuje taktéž na to, že rozhodčí smlouva je adhezního charakteru, jež byla toliko formulována oprávněnou, a jen oprávněná navrhovala osoby rozhodců, když povinný neměl možnost určit jinou osobu rozhodce. Je přitom zjevné, že oprávněná do smlouvy začlenila rozhodce, kteří pro ni rozhodují tisíce sporů a jsou na ní ekonomicky závislí. Rozhodčí smlouva a volba rozhodců nebyla individuálně projednána. Povinný uvádí, že rozhodčí doložka, dle které je oprávněna vybrat rozhodce jen jedna strana, je netransparentní a neplatná. Zásadní vadou rozhodčí smlouvy je pak už samotný fakt, že spotřebitel, který je ve vztahu povinný, neměl možnost osoby rozhodců už při uzavírání smlouvy ovlivnit. Ostatně k téměř identické

rozhodčí smlouvě uvedl Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, že nemá-li spotřebitel žádnou možnost v procesu uzavírání rozhodčí smlouvy či doložky podílet se určitým způsobem na tvorbě jejího obsahu, neboť celá smluvní situace je postavena kategoricky na závěru, že je zde pro spotřebitele - pokud chce dosáhnout poskytnutí určité půjčky, respektive úvěru - pouze jediná možnost, a to zcela a bezvýhradně akceptovat návrh na uzavření rozhodčí smlouvy (doložky) učiněný podnikatelem, tedy včetně podnikatelem určeného rozhodce, pak nelze mít za to, že za takové situace byly naplněny podmínky pro ochranu spotřebitele coby slabší smluvní strany. Co do důsledku by se tak jednalo o stav obdobný formulářovým smlouvám. Soudy v těchto situacích proto musejí pečlivě posuzovat, zda takové rozhodčí doložky nejsou neplatné pro jednání příčící se dobrým mravům.

Dále povinný uvedl, že samotná úvěrová smlouva je dle jeho názoru neplatná s odůvodněním, že úroková sazba překračovala 99 % ročně, když úrok ve výši 90,25 % a RPSN ve výši 99,25 % se zjevně příčí dobrým mravům, resp. se musí přičít dobrým mravům odměna ve výši 131.992 Kč za reálné poskytnutí úvěru ve výši 65.000 Kč. Povinný se domnívá, že vzhledem k výši poskytnutého úvěru, částky ve výši 65.000 Kč, lze takový nárok považovat za neúnosný a přemrštěný, a tudíž povinnému byla způsobena zjevná nespravedlnost, tak jak uvádí, například v nálezu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. 1 ÚS 199/11 Ústavní soud. Je zřejmé, že podmínky ve smlouvě jasně odpovídají kategorii smluvních podmínek, které spadají pod kritéria vymezená v nálezu Ústavního soudu, a to platí o to víc, že nevýhodná smlouva spadá pod kritéria i dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 4084/12.

Závěrem tak povinný uvádí, že dle jeho názoru je i smlouva o úvěru absolutně neplatná pro příčení se dobrým mravům dle ustavení § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Na základě této neplatnosti je neplatná i rozhodčí smlouva, která je přímo navázána na smlouvu úvěrovou a tvoří spolu účelových konstrukt zajišťující nemravné obohacení oprávněné, a rozhodce tak neměl pravomoc spor rozhodnout, tudíž je rozhodčí nález neplatným (nicotný) a jsou dány důvody pro zastavení exekuce, když zde není pravomocný a vykonatelný exekuční titul.

K podanému návrhu se vyjádřil oprávněný, který uvedl, že spolu se smlouvou o úvěru uzavřel oprávněný s povinným samostatnou rozhodčí smlouvu. V této se spolu dohodli, že veškeré spory o nároky, které přímo nebo odvozeně vznikly či v budoucnu vzniknou ze smlouvy o úvěru nebo v návaznosti na ni, budou rozhodovány v písemné rozhodčím řízení, samostatně kterýmkoliv z rozhodců v rozhodčí smlouvě uvedených, kterému žalobce doručí žalobu. Mezi, konkrétně uvedenými, tj. konkrétně jmenovanými rozhodci byla i JUDr. Eva Vaňková, u které byl oprávněným podán návrh na zahájení rozhodčího řízení, a to dle pravidel rozhodčího řízení uvedených v rozhodčí smlouvě. Dále pak uvedl, že z bohaté judikatury (např. usnesení Ústavního soud ze dne 23. 5. 2013 sp. zn. II. ÚS 3413/12) vyplývá, že rozhodčí smlouva, jíž se strany dohodli, že majetkový spor rozhodne jeden z jednoznačně určených rozhodců s tím, že výběr jednoho z nich je na straně, která podá rozhodčí žalobu, je bez ohledu na to, že nebyla sjednána individuálně, platným právním úkonem; nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule.

Na podporu tohoto právního závěru předložil oprávněný rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 9. 2016 sp. zn. 20 Cdo 2927/2016, ve kterém Nejvyšší soud ČR posuzoval obdobnou rozhodčí smlouvu oprávněného, a i v tomto případě dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva je platným právním úkonem, a to i přes to, že povinný neměl možnost před uzavřením úvěrové smlouvy zjistit, zda osoba, která bude vybrána jako rozhodce, má předpoklad pro výkon této funkce.

Soud nejprve konstatuje, že Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí ze dne 10. 7. 2013 uvedeném pod sp. zn. 31 Cdo 958/2012, dovozuje možnost soudního přezkumu vykonatelnosti exekučního titulu v podobě rozhodčího nálezu v průběhu exekučního řízení.

Dále soud uvádí, že přechodná ustanovení k novele zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení, (dále jen „ZRŘ“) uvádějí, že platnost rozhodčí smlouvy se posuzuje podle ZRŘ ve znění účinném v době uzavření rozhodčí smlouvy. S ohledem na tuto skutečnost se tak soud domnívá, že v rámci exekučního řízení lze postupovat podle platného a účinného ZRŘ, který byl platný a účinný v době uzavření rozhodčí doložky. Úvěrová smlouva spolu se smlouvou rozhodčí, byly uzavřeny dne 23. 3. 2012, kdy k tomuto datu ZRŘ neobsahoval novelizovaný § 35. Ustanovení § 35 ZRŘ v době uzavření smlouvy neumožňovalo podat návrh na zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) pro neplatnost rozhodčí doložky.

S ohledem na výše uvedené se soud domnívá, že novelizovaný § 35 se vztahuje pouze na ta exekuční řízení, ve kterých je vykonáván rozhodčí nález, který byl vydán na základě rozhodčí smlouvy uzavřené po 1. 4. 2012. Soud tak v rámci exekučního řízení přezkoumal nejenom platnost rozhodčí smlouvy, ale i smlouvy o úvěru, na kterou rozhodčí smlouva navazuje.

Z rozhodčího nálezu č. j. Va 12-37/2014-10 rozhodce JUDr. Evy Vaňkové má soud za prokázané, že rozhodčí nález nabyl právní moci dne 2. 5. 2014. Povinný byl rozhodcem vyzván, aby se k podané rozhodčí žalobě vyjádřil. Povinný se však i přes doručení předmětné výzvy do vlastních rukou k podané žalobě ani k osobě rozhodce nevyjádřil. Ze smlouvy o revolvingovém úvěru má soud za prokázané, že povinný s oprávněným uzavřel tuto smlouvu dne 23. 3. 2012. Součástí smlouvy byly i ujednání smlouvy o revolvingovém úvěru (obchodní podmínky), které v článku 16. upravovaly řešení sporů skrz rozhodčí řízení. Z rozhodčí smlouvy má soud za prokázané, že tuto povinný s oprávněným uzavřel taktéž dne 23. 3. 2012, a tato smlouva plně odkazovala na uzavřenou úvěrovou smlouvu. Součástí této smlouvy pak byl stanoven seznam osmi rozhodců a způsob vedení rozhodčího řízení. Z předžalobní výzvy a podacího archu má soud za prokázané, že oprávněný před podáním rozhodčí žaloby vyzval povinného k úhradě jeho dluhu a dále ho vyzval k výběru rozhodce ze seznamu, který byl součástí rozhodčí smlouvy. Z poštovních doručenek do vlastních rukou, usnesení ze dne 25. 3. 2014 a rozhodčího nálezu má soud za prokázané, že povinný dne 29. 3. 2014 převzal výzvu rozhodce s žádostí o vyjádření se k osobě rozhodce, když v tomto usnesení rozhodce povinnému sděluje, že rozhodce v posledních 3 letech pro oprávněného vydal rozhodčí nález a je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem je oprávněný.

Na základě provedeného dokazování má tak soud zjištěný skutkový stav, a to, že dne 23. 3. 2012 uzavřel oprávněný s povinným smlouvu o revolvingovém úvěru, jejíž součástí byly i vedlejší ujednání (obchodní podmínky), které upravovaly možnost využití rozhodčího řízení, a to podle pravidel stanovených v samostatně uzavřené rozhodčí smlouvě. Dne 23. 3. 2012 uzavřel povinný s oprávněným rozhodčí smlouvu, ve které se dohodli na osmi rozhodcích a způsobu jejich výběru pro daný spor. Povinný neměl možnost výběr rozhodců ani zásady rozhodčího řízení jakkoliv ovlivnit. Poté co povinný dobrovolně nesplnil úhradu svého dluhu vůči oprávněnému, neoznámil oprávněnému k jeho výzvě volbu svého rozhodce ze seznamu rozhodců stanoveného v rozhodčí smlouvě, učinil volbu oprávněný. K osobě rozhodce se pak povinný nevyjádřil ani k výzvě zvoleného rozhodce, i když mu tento sděloval, že pro oprávněného rozhoduje další rozhodčí žaloby. Když ze sdělení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí tento eviduje u daného rozhodce pro danou společnost 27.741 rozhodčích spisů.

Soud se na základě zjištěného skutkového stavu zabýval jednotlivými námitkami povinného.

- 1) Povinný poukázal, že rozhodčí doložka je netransparentní a neplatná, neboť je to pouze oprávněná, která může vybrat rozhodce.

Nejvyšší soud ČR však ve svém rozhodnutí ze dne 1. 9. 2016 sp. zn. 20 Cdo 2927/2016, dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva, již se strany dohodly, že majetkový spor rozhodne jeden z více jednoznačně určených rozhodců s tím, že výběr jednoho z nich je na straně, která podává rozhodčí žalobu, je bez ohledu na to, že nebyla sjednána individuálně, platným právním úkonem; nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule.

Soud na základě těchto závěrů uzavírá, že daná rozhodčí smlouva není neplatným právním jednáním.

- 2) Povinný dále uvedl, že za zásadní vadu rozhodčí smlouvy považuje tu skutečnost, že spotřebitel, který je ve vztahu povinný, neměl možnost osoby rozhodců už při uzavírání smlouvy ovlivnit, když rozhodce pani JUDr. Eva Vaňková je ekonomicky závislá na oprávněném. V odůvodnění odkázal na rozhodnutí Nejvyšší soud ČR ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, ve kterém Nejvyšší soud ČR uvedl, že nemá-li spotřebitel žádnou možnost v procesu uzavírání rozhodčí smlouvy či doložky podílet se určitým způsobem na tvorbě jejího obsahu, neboť celá smluvní situace je postavena kategoricky na závěru, že je zde pro spotřebitele - pokud chce dosáhnout poskytnutí určité půjčky, respektive úvěru - pouze jediná možnost, a to zcela a bezvýhradně akceptovat návrh na uzavření rozhodčí smlouvy (doložky) učiněný podnikatelem, tedy včetně podnikatelem určeného rozhodce, pak nelze mít za to, že za takové situace byly naplněny podmínky pro ochranu spotřebitele coby slabší smluvní strany. Co do důsledku by se tak jednalo o stav obdobný formulářovým smlouvám. Soudy v těchto situacích proto musejí

pečlivě posuzovat, zda takové rozhodčí doložky nejsou neplatné pro jednání příčí se dobrým mravům.

Rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 3631/2015 bylo rozhodováno o obraně povinné, která uvedla, že namítá neplatnost účastnicemi uzavřené dohody o uznání dluhu a splátkovém kalendáři, jejíž součástí je dohoda o smluvní pokutě, pro rozpor s dobrými mravy a obcházení zákona dle ustanovení § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), neboť byla uzavřena za situace, kdy oběma stranám bylo zřejmé, že závazek nebude včas splněn. Dovožovala rovněž neplatnost rozhodčí smlouvy, která byla na tuto dohodu přímo navázána (oba dokumenty byly uzavírány zároveň jako fakticky neoddelitelné), pro její adhezní charakter, když spotřebitel nemohl ovlivnit výběr šesti rozhodců v rozhodčí smlouvě uvedených. Měla za to, že taková rozhodčí smlouva je ujednáním, jenž způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele ve smyslu ustanovení § 55 a 56 obč. zák., a byla spotřebiteli vnucena včetně jmen rozhodců, kteří jsou ekonomicky závislí na oprávněné.

Nejvyšší soud ČR v tomto rozhodnutí akcentuje tu skutečnost, že pro určení, že rozhodčí smlouva je v rozporu s dobrými mravy, je nutné zjistit, jaké byly podmínky při uzavírání předmětné rozhodčí doložky. Ve věci sp. zn. 26 Cdo 3631/2015 bylo Nejvyšším soudem ČR vytýkáno, že odvolací soud se nezabýval otázkou, zda oběma stranám bylo zřejmé, že závazek nebude včas splacen, nýbrž pouze to zda výběr šesti rozhodců v rozhodčí smlouvě je výběrem transparentním. Předmětné rozhodnutí pak odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2401/2014 ze dne 16. 7. 2014. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že odvolací soud neposoudil rozhodčí smlouvu formulářového typu jako neplatnou pro rozpor s dobrými mravy, když sám dovolatel tvrdil okolnosti o jeho **graduující flagrantní insolventnosti, která úměrně tomu byla (musela být) známa** podnikatelským subjektům, kteří v otázce poskytování a zabezpečení finančních prostředků s dovolatelem postupně jednaly, jakož i tvrzení, že **dovolatel musel přistoupit na zcela jednostranné smluvní podmínky konstruované žalovanou**, do jisté míry zakládají opodstatněnou úvahu o příp. neplatnosti předmětné rozhodčí doložky ve smyslu § 39 obč. zák. Přitom pouhým nahlédnutím do obchodního rejstříku je zřejmé, že určený rozhodce Petr Sýkora je či byl činný v řadě obchodních společností (též s předmětem zprostředkovatelské činnosti či poskytování půjček), nebo náhradní rozhodce JUDr. Martin Račok kupř. je či k 3. 3. 2010 (podle veřejně dostupných údajů) byl akcionářem společnosti Money service a. s., se sídlem v Kladně, která mj. „nabízí komplexní služby v oblasti poskytování půjček, řešení problémů s exekucí, konsolidace dluhů a poskytování spotřebitelských úvěrů“ (k tomu srov. <http://www.money-service.cz>, či zápis z jednání mimořádné valné hromady společnosti Money service a. s., konané dne 3. března 2010 – viz <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik-rozsirene>), kteréžto skutečnosti sice samy o sobě nemají (přímý) vliv na platnost předmětné rozhodčí doložky, nicméně nepochybně též dokreslují souvislosti daného případu dovolatele.

Je tedy jednoznačné, že aby soud dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva je v rozporu s dobrými mravy, nestačí pouze ta skutečnost, že povinný neměl možnost ovlivnit osoby rozhodců, ale musí zde být i další skutečnosti, které tento závěr podpoří.

V souzeném případě ovšem povinný pouze uváděl, že předmětná rozhodčí smlouva je v rozporu s dobrými mravy, neboť tento neměl možnost ovlivnit osoby rozhodců, a tito rozhodci jsou na oprávněném finančně závislí, neboť pro oprávněného rozhodují tisíce sporů.

Samotná nemožnost určení rozhodců v rozhodčí smlouvě byla řešena samostatně v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR však ve svém rozhodnutí ze dne 1. 9. 2016 sp. zn. 20 Cdo 2927/2016, který uzavřel, že nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule, a to i za situace, měla-li povinná jako žalovaná strana (spotřebitelka) navíc sama možnost volby konkrétního rozhodce. Skutečnost, že povinná této možnosti nevyužila, a konkrétního rozhodce z daného seznamu proto v souladu s rozhodčím smlouvou určila oprávněná, na tomto závěru nemůže nic změnit.

Tedy Nejvyšší soud ČR akcentoval i tu skutečnost, že povinná měla možnost své volby ze seznamu. Tuto možnost měl i povinný v daném případě a tuto taktéž nevyužil. Nevyužil ani možnosti námitky proti rozhodci, když tento mu sdělil, že pro oprávněného rozhoduje i další spory. Samotný povinný při uzavírání úvěrové smlouvy a s ní spojené rozhodčí smlouvy, věděl, že může předmětný úvěr splácet, když uhradil oprávněné více jak dvacet splátek úvěru (povinen byl uhradit 48 splátek).

Podle § 8 zákona 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ten, kdo má být nebo byl určen nebo jmenován rozhodcem, musí bez odkladu stranám nebo soudu oznámit všechny okolnosti, které by mohly vzbudit oprávněné pochybnosti o jeho nepodjatosti a pro něž by byl jako rozhodce vyloučen.

Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 1208/10 ze dne 30. 6. 2010 uvedl, že stěžovatelka tvrdila, že důvodem zrušení rozhodčího nálezu ve smyslu § 31 písm. c) zákona č. 216/1994 Sb. je, pokud jedná rozhodce vyloučený pro podjatost. Postup obecných soudů však s tímto názorem není v žádném rozporu. Obvodní soud námitku podjatosti rozhodkyně odmítl s tím, že stěžovatelka, ač právně zastoupena, v rozhodčím řízení danou námitku neuplatnila. To v ústavní stížnosti zpochybňováno není, přičemž dle § 33 citovaného zákona platí, že soud zamítne návrh na zrušení rozhodčího nálezu, který se opírá o (mj.) výše uvedený důvod, jestliže strana, která se domáhá zrušení rozhodčího nálezu, neuplatnila, ač mohla, takový důvod v rozhodčím řízení nejpozději, než začala jednat ve věci samé. Z rozhodčího nálezu je pouze patrné, že stěžovatelka vyzvala rozhodkyni, aby sdělila skutečnosti, které by mohly vzbudit oprávněné pochybnosti o její podjatosti, a že se rozhodkyně "námitkou podjatosti" zabývala a následně ji odmítla s tím, že stěžovatelka žádné důkazy o její podjatosti nepředložila, resp. tuto podjatost nijak neprokázala. Odvolací soud se přes výše uvedený závěr soudu

prvního stupně zabýval danou námitkou i z věcného hlediska, přičemž dospěl k závěru, že způsob určení, kterým stěžovatelka svou námitku zdůvodnila, pochybnost o nepodjatosti rozhodkyně nemůže vyvolat. Ústavní soud přitom žádné pochybení v postupu soudu prvního stupně, opírajícím se o posledně citované ustanovení, nezjistil, a stěžovatelka, jak již bylo zmíněno, vůči zjištění obvodního soudu, že danou námitku řádně neuplatnila, nic nenamítá. Vzhledem k tomu by nebylo možno ústavní stížnosti vyhovět, i kdyby Ústavní soud stěžovatelce v polemice se závěry odvolacího soudu přisvědčil. Tato situace však nenastala, naopak se Ústavní soud se závěry tohoto soudu plně ztotožňuje. Z podstaty věci totiž plyne, že pokud stěžovatelka napadá celkový systém výběru rozhodců ze seznamu vedeného Asociací leasingových společností České republiky z důvodu, že rozhodci z ekonomických důvodů mají rozhodovat tendenčně, a to ve prospěch leasingových společností, pak by mohly vznikat (obecně) pochybnosti o nepodjatosti rozhodců až v případě, že by zde existovaly konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly této hypotéze. V opačném případě jde o pouhé vyjádření nesouhlasu s rozhodčí doložkou, jež však byla - jak obecné soudy uzavřely - platně sjednána. Tyto skutečnosti stěžovatelkou však doloženy (a ani tvrzeny) nebyly.

V daném případě rozhodce splnil svou informační povinnost ve spotřebitelských sporech a informoval povinného před zahájením projednávání věci, že v posledních třech letech vydal nebo se podílel na vydání rozhodčího nálezu a je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem je oprávněný. K tomuto oznámení se ovšem povinný nikterak nevyjádřil. Soud tak na základě výše uvedeného konstatuje, že důvody uváděné povinným soud nehodnotí tak, že by samostatně či v komplexu mohly vést k závěru, že rozhodčí smlouva je neplatným právním jednáním pro rozpor s dobrými mravy.

- 3) Povinný taktéž poukázal na to, že samotná úvěrová smlouva je dle jeho názoru neplatná s odůvodněním, že úroková sazba překračovala 99 % ročně, když úrok ve výši 90,25 % a RPSN ve výši 99,25 % se zjevně příčí dobrým mravům, resp. se musí příčit dobrým mravům odměna ve výši 131.992 Kč za reálné poskytnutí úvěru ve výši 65.000 Kč. Povinný se domnívá, že vzhledem k výši poskytnutého úvěru, částky ve výši 65.000 Kč, lze takový nárok považovat za neúnosný a přemrštěný, a tudíž povinnému byla způsobena zjevná nespravedlnost.

Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí 32 Cdo 3516/2008 ze dne 26. 5. 2011 uvádí, že smlouva o úvěru nemůže být sjednána jako bezúročná. Závazek zaplatit úroky patří k pojmovým znakům smlouvy o úvěru, je její podstatnou částí (§ 269 odst. 1 obč. zák.). Proto nedohodnou-li věřitel a dlužník výši úroků ve smlouvě, je dlužník povinen platit úroky ve výši stanovené obchodním zákoníkem. Ta není stanovena fixně, ale je závislá na tom, jaké úroky obvykle požadují banky v místě sídla dlužníka v době uzavření smlouvy za úvěry jimi poskytované. Případná neplatnost ujednání o úrocích ve smlouvě o úvěru nezpůsobuje sama o sobě neplatnost smlouvy o úvěru jako celku.

Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí 32 ICdo 45/2013 ze dne 26. 10. 2015 uvádí, že je-li ujednání o úrocích ve smlouvě neplatné, věřitelka má právo na obvyklé úroky.

Ústavní soud ve svém rozhodnutí I. ÚS 523/07 uvedl, že důsledkem nepřiměřených úroků z prodlení je hrubý nepoměr mezi vzájemnými povinnostmi stran, které mezi sebou vedly spor. Žalobci tak bylo přiznáno tolik, kolik by zdaleka nemohl získat, uložil-li by vymáhanou částku u kterékoli banky a ani si nelze představit jinou investici, která by nabízela obdobný zisk. Jak již bylo uvedeno, smysl úroku z prodlení lze nacházet v jeho motivační a sankční funkci, pokud se dlužník ocitne v prodlení se včasným a řádným vrácením dluhu. I zde je však nutno - podle názoru Ústavního soudu - dbát na zásadu přiměřenosti, jeden ze stěžejních principů ústavního soudnictví, dodržovaný v demokratických právních státech, chápaný nikoliv pouze formálně, ale zejména materiálně (materiální právní stát). Již odedávna, a to i v obchodním styku, platí ve slušné společnosti maxima „každému co jeho jest“; ani zajištění tohoto smluvního nároku však nesmí být nadměrné. Je pochopitelné, že zcela neúměrná výše úroků, a to i úroků z prodlení, může být oprávněně pocítována dotčeným subjektem jako nespravedlivá, a to i bez ohledu na to, je-li v konkrétním případě pro něj likvidační či nikoliv. To přirozeně musí být konfrontováno i z hlediska objektivního posouzení dané věci.

Ústavní soud v tomto rozhodnutí odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1484/2004 ze dne 15. 12. 2004 ve kterém Nejvyšší soud ČR uvádí, že v rozporu s dobrými mravy je zpravidla výše úroků sjednaná ve smyslu ustanovení § 658 odst. 1 obč. zák., která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. Je-li neplatné ujednání o výši úroků obsažené ve smlouvě o půjčce, z povahy právního úkonu a ani z jeho obsahu nevyplývá, že by tuto část nebylo možné oddělit od ostatního obsahu smlouvy. Smlouva o půjčce je však neplatná pouze v ujednání o výši úroků jen tehdy, jestliže oddělení této části od ostatního obsahu smlouvy nebrání ani okolnosti, za nichž ke smlouvě došlo.

Na základě výše uvedeného je tak jednoznačné, že výše úroků ve smlouvě může smlouvu činit neplatnou. Tato neplatnost ovšem ve smlouvě o úvěru nebude postihovat celou smlouvu, nýbrž rozdíl mezi nepřiměřenými úroky a úroky jaké obvykle požadují banky v místě sídla dlužníka v době uzavření smlouvy. Soud tak na základě tohoto závěru nepovažuje smlouvu o úvěru za neplatnou a tudíž není neplatná ani navazující rozhodčí smlouva.

S ohledem vypořádání výše uvedených námitek povinného soud návrh na zastavení exekuce zamítl.

O náhradě nákladů řízení o zastavení exekuce soud nerozhodoval, když o těchto rozhodne soudní exekutor.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu ve Strakoniciích.

Právo na podání odvolání nemá ten, kdo se ho výslovně vzdal.

Ve Strakoniciích dne 8. 12. 2016

JUDr. Roman Winkler v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Lucie Grabmüllerová

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Petra, Ph.D. a soudců JUDr. Zdeňky Sedlákové a JUDr. Tomáše Strouhy v exekuční věci oprávněného **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, se sídlem Klimentská 1216/46, 11000 Praha 1, IČO 61860069, zastoupeného JUDr. Kateřinou Perthenovou, advokátkou v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti povinnému [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE] zastoupenému Mgr. Petrem Němcem, advokátem v Praze 4, Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4, **pro 143.711 Kč s příslušenstvím**, o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 8.12.2016, č.j. 10 EXE 4367/2014-44, **t a k t o :**

Usnesení soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně jako exekuční soud napadeným usnesením zamítl návrh povinného ze dne 9.8.2016 na zastavení exekuce a na její odklad, která je prováděna pověřeným soudním exekutorem Mgr. Martinem Tunklem z Exekutorského úřadu Plzeň – město podle pověření Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 11.11.2014, č.j. 10 EXE 4367/2014-13 k uspokojení pohledávky oprávněného podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem JUDr. Evou Vaňkovou ze dne 29.4.2014 č.j. Va 12-37/2014-10 k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 143.711 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z částky 143.711 Kč ode dne 19.3.2014 do zaplacení, pro náklady předcházejícího řízení 18.427,20 Kč a pro náklady této exekuce (návrh ohledně smluvní pokuty ve výši 0,15% denně za každý den prodlení s úhradou z částky 112.026 Kč od 26.2.2014 do zaplacení, byl usnesením exekučního soudu ze dne 1.12.2014, č.j. 094EX 05723/14-019 soudním exekutorem zamítnut). Soud prvního stupně neshledal jako důvodné námitky povinného, že exekuce je vedena protiprávně na základě nezpůsobilého exekučního titulu z toho důvodu, že rozhodčí smlouva a volba rozhodce nebyla individuálně projednána, když oprávněný využívá uzavřený počet rozhodců opakovaně a tito rozhodci rozhodují spory v řádu tisíců a rozhodci jsou tak ekonomicky závislí na oprávněném. Podle soudu daná rozhodčí smlouva není neplatným právním jednáním, jestliže se strany dohodly, že majetkový spor rozhodne jeden z více jednoznačně určených rozhodců s tím, že výběr jednoho z nich je na straně, která podává rozhodčí žalobu, takové ujednání nemá povahu nepřiměřené a zneužívající klauzule. Soud neuznal za důvodnou ani námitku, že rozhodci z ekonomických důvodů rozhodují tendenčně ve prospěch leasingových společností. Odvolatelka nedoložila (a ani netvrdila) konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly hypotéze o tendenčním rozhodování. Jako důvod pro zastavení nebyla shledána ani námitka, že uzavřená úvěrová smlouva byla zjevně nespravedlivá a byla neplatná a také i v rozporu s dobrými mravy, a to vzhledem k výši úrokové sazby, k ujednání s úhradou splátek, s úhradou smluvní pokuty, takže vzhledem k výši poskytnutého úvěru lze podle povinného považovat vymáhaný nárok na neúnosný a přemrštěný. Podle soudu prvního stupně výše úroků ve smlouvě může smlouvu činit

neplatnou, taková neplatnost ovšem nepostihuje celou smlouvu, nýbrž rozdíl mezi nepřiměřenými úroky a úroky, jak je obvykle požadují banky v místě sídla dlužníka v době uzavření smlouvy. Soud na základě tohoto závěru nepovažuje proto smlouvu o úvěru za neplatnou a za neplatnou nepovažuje ani navazující rozhodčí smlouvu. Soud prvního stupně proto návrh na zastavení exekuce zamítl. Naproti tomu svým usnesením z 15.9.2016 č.j. 10EXE 4367/2014-28 odložil exekuci do pravomocného skončení řízení o návrhu povinného na zastavení exekuce a toto usnesení je pravomocné.

Proti zamítavému usnesení soudu prvního stupně ve věci zastavení exekuce podal povinný odvolání, ve kterém především namítá, že soud právně chybně věc posoudil, poskytl ochranu zjevné nespravedlnosti a řádně se nevypořádal s judikaturou Ústavního soudu. Podle odvolatele exekuční řízení nedělá ze soudů pouhé vykonavatele exekučních titulů, ale i exekuční soudy nemohou zavírat oči před zjevnou nespravedlností a jsou instancí, která může zjevnou nespravedlnost zastavit, což platí i pro případy, kdy exekuční titul vydal řádný civilní soud, natož pro případy, kdy exekuční soud vydávali soukromí rozhodci, kteří byli na oprávněném zjevně ekonomicky závislí a jejich rozhodování zcela ignorovalo hmotné právo, natož ustanovení o ochraně spotřebitele. Podle odvolatele se exekuční soud nesprávně vypořádal i s obsahem samotné úvěrové smlouvy, když sice asi připustil, že sjednané úroky se zjevně přičí dobrým mravům, avšak učinil závěr, že daný rozpor nezpůsobuje platnost celé smlouvy ani navázané rozhodčí smlouvy. Povinný opakuje argumentaci, že pokud oprávněný se svými klienty uzavírá smlouvy, které jsou zjevně nevýhodné, když se odměna oprávněného přičí dobrým mravům, když smlouva počítá s drakonickými sankcemi, a je zajištěna tím, že o nárocích oprávněného budou rozhodovat ekonomicky závislí rozhodci, kteří pro oprávněného rozhodují desítky tisíce sporů a jejich osoby jako rozhodce oprávněný vnutí spotřebiteli, musí se jednat v souhrnu o jedno velké jednání přičící se dobrým mravům, které v souhrnu znamená neplatnost všech dílčích kroků, které vedly k vytvoření celého konstruktů a protiprávního stavu. V konkrétním případě rozhodkyně Vaňkové míní, že si lze jen těžko představit, že by nebyla ekonomicky závislou na oprávněném. Povinný má za to, že daná exekuce nemůže obstát z pohledu spravedlnosti, když exekuční titul, byť i kdyby byl jinak bezvadný, byl získán sérií protiprávních úkonů přičících se dobrým mravům a zákonu. Odvolatel navrhuje, aby odvolací soud exekuci v celém rozsahu zastavil a přiznal povinnému právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Oprávněný ve svém vyjádření k odvolání povinného považuje toto odvolání za nedůvodné a naopak považuje napadené usnesení soudu prvního stupně za věcně správné. Princip nezávislého a nestranného rozhodování je určující nejen pro rozhodování soudců, ale uplatní se i pro rozhodování rozhodců. V případě rozhodčího řízení je autonomie stran a právo volby určitého rozhodce nebo podílení se na jeho určení jednou ze základních zásad rozhodčího řízení. Tyto principy byly v daném případě dodrženy. Po zahájení rozhodčího řízení rozhodce vyzval žalovaného k vyjádření, žalovaný tuto výzvu převzal dne 29.3.2014 a na tuto výzvu žádným způsobem nereagoval, nevzněl žádnou námitku ani ohledně rozhodčí smlouvy, ani ohledně samotné vymáhané pohledávky. Také po doručení rozhodčího nálezu nereagoval na poučení, jehož se mu v rozhodčím nálezu dostalo. Oprávněný považuje celou argumentaci povinného v návrhu na zastavení exekuce i v jeho odvolání za argumentaci směřující k tomu, aby exekuční soud přezkoumával věcnou správnost exekučního titulu, což zákon ani judikatura nepřipouští. Podle oprávněného je tedy předmětná smlouva v celém rozsahu platná, strany v celém svém rozsahu zavazuje, proto oprávněný navrhuje, aby odvolání povinného bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Účastníci setrvali na svých přednesech a závěrech i při jednání odvolacího soudu.

Odvolání povinného proti napadenému zamítavému rozhodnutí soudu prvního stupně je podle zákona přípustné, bylo podáno včas, avšak není důvodné.

Povinný má za to, že daná exekuce nemůže obstát z pohledu spravedlnosti, že ani exekuční soud nemůže zavírat oči před zjevnou nespravedlností. Tuto nespravedlnost spatřuje odvolatel v samotném exekučním titulu, který vydal „soukromý rozhodce“, který je na oprávněném zjevně ekonomicky závislý“ a „byl získán sérií protiprávních úkonů přičicích se dobrým mravům a zákonům“. Námitky odvolatele obsahují výhrady proti rozhodci, který v dané věci rozhodoval, a to nejen ve vztahu k tomu, že jako „soukromý rozhodce“ je ekonomicky závislý na oprávněném, ale i vůči jeho postupu při vydání rozhodčího nálezu, kterým podle odvolatele zcela zjevně ignoroval hmotné právo. Z obsahu těchto výhrad vyznívá obecně (paušálně) jako by rozhodci z rozhodování obdobných sporů (jako byl projednávaný případ) měli být obecně vyloučeni právě pro svou „ekonomickou závislost“. Tato výhrada vybočuje z přezkumné činnosti odvolacího soudu. Odvolací soud není povolán k tomu, aby v konkrétní věci ohledně zvoleného rozhodce pro tento spor řešil závěrem, že rozhodce neměl tento spor vůbec rozhodovat; odpověď na to, kdo by jím v těchto případech měl být, směřuje přímo k zákonodárci. Ve vztahu k rozhodci JUDr. Vaňkové ani odvolatelem provedený rozbor jejího zapojení do rozhodovací činnosti, odvolací soud nepřesvědčuje, že by nerozhodovala v této konkrétní věci nestranně a výhrada odvolatele je v tomto směru podle odvolacího soudu pouze obecná (paušální). V konkrétním případě převzetí věci k rozhodnutí neshledal odvolací soud žádné „protiprávní úkony“, které by tuto věc provázely (odvolatel je ani nekonkretizuje) a které by byly obdobné nedostatkům, které byly dřívější judikaturou Ústavního soudu i Nejvyššího soudu hodnoceny jako nesprávný postup a které byly napraveny novelou zákona o rozhodčím řízení z roku 2012. Soud prvního stupně z vyžádaného spisu rozhodčího řízení nezjistil žádné konkrétní nedostatky a odvolací soud v tomto ohledu odkazuje na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, se kterým se ztotožňuje v závěru, že rozhodčí smlouva byla platným právním ujednáním a neshledal v ní nedostatek pravomoci konkrétního rozhodce.

Druhá část výhrad odvolatele směřuje proti tomu, že rozhodce – i samotný soud prvního stupně zcela ignoroval hmotné právo a neuznal jako důvodnou výhradu odvolatele, že vzhledem k výši poskytnutého úvěru, je vymáhaný nárok neúnosný a přemrštěný a že jím byla povinnému způsobena zjevná nespravedlnost. Podle povinného je smlouva neplatná a v rozporu s dobrými mravy, neboť jsou nepřiměřené úroky, dále má výhradu k ujednání, že v případě prodlení s úhradou dvou splátek dle aktuálního splátkového kalendáře se stávají automaticky okamžitě splatnými všechny dosud nesplacené závazky, má výhrady k uzavřené smluvní pokutě a celkově se domnívá, že vzhledem k výši poskytnutého úvěru lze sjednaná ujednání považovat za neúnosná a přemrštěná. Výtka odvolatele, že při rozhodování o platnosti uzavřené úvěrové smlouvy bylo zcela ignorováno hmotné právo, není ve vztahu k napadenému rozhodnutí soudu prvního stupně na místě. Soud prvního stupně v důvodech svého rozhodnutí provedl hodnocení samotné úvěrové smlouvy a v důvodech také vysvětlil, proč nepovažuje smlouvu o úvěru za neplatnou, že neplatná není ani navazující rozhodčí smlouva. Odvolací soud se se závěry soudu prvního stupně i v tomto bodě ztotožňuje. K tomu připomíná, že i stávající judikatura stojí na zásadě, že exekuční řízení je ovládáno zásadou, podle níž exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení (srov. např. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 4/2000 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení ze dne 25.4.2012, sp. zn. 20 Cdo 505/2012 a jiná). I Ústavní soud v souvislosti s řešením otázky nedostatku pravomoci rozhodce v exekučním řízení uzavřel, že rozhodčí nález nemůže být

přezkoumáván z hlediska jeho věcné správnosti. Exekuční řízení je ze své podstaty určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoliv pro autoritativní nalézání práva. Stejně tak není řízení přezkumným (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17.1.2012 sp. zn. I. ÚS 871/11, bod IV. nebo nález z 3.4.2012 sp. zn. IV. ÚS 2735/11 nebo oprávněným zmiňované rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30.9.2014 sp. zn. 30 Cdo 3712/2012).

Odvolací soud proto uzavírá, že s požadovaným věcným přezkumem exekučního titulu, jehož se domáhá povinný, nesouhlasí a podle jeho názoru nemůže věcný přezkum exekučního titulu, jímž je rozhodčí nález, vést k závěru o zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. Uvedený rozhodčí nález, jakkoli může být zpochybňován jeho závěr, vyúsťující v uloženou povinnost k plnění vůči povinné, nepřestává být exekučním titulem a nemůže být proto ani v tomto konkrétním případě hodnocen jako „jiný důvod“, který by měl vyústit k zastavení exekuce.

Rozhodnutí soudu prvního stupně je tedy podle odvolacího soudu věcně správné a odvolací soud ho podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání z důvodů uvedených v § 237 o.s.ř., podané ve lhůtě dvou měsíců od rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR, a to prostřednictvím Okresního soudu ve Strakoniciích.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 31. března 2017

JUDr. Bohuslav P e t r , Ph.D. v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Holá

USNESENÍ

Okresní soud ve Strakoniciích rozhodl samosoudcem JUDr. Romanem Winklerem ve věci

oprávněné: **PROFI CREDIT Czech, a.s.** IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00, Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthnovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinnému: [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendiků 1396/9, 140 00 Praha 4

o exekuci pro 143 711 Kč s příslušenstvím, o návrhu povinného na zastavení exekuce

takto:

Návrh povinného na zastavení exekuce, jejímž provedením byl pověřen soudní exekutor Mgr. Martin Tunkl, a to Pověřením Okresního soudu ve Strakoniciích dne 11. 11. 2014 č. j. 10 EXE 4367/2014-13, se zamítá.

Odůvodnění:

1. K návrhu oprávněné Okresní soud ve Strakoniciích (dále jen „exekuční soud“) nařídil usnesením ze dne 11. 11. 2014 č. j. 10 EXE 4367/2014-13 exekuci proti shora uvedenému povinnému, a to na základě vykonatelného rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem JUDr. Evou Vaňkovou ze dne 29. 4. 2014 č. j. Va 12-37/2014-10 k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 143 711 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z částky 143 711 Kč ode dne 19. 3. 2014 do zaplacení, pro náklady předcházejícího řízení 18 427,20 Kč a pro náklady této exekuce.
2. Podáním ze dne 9. 8. 2016, zaslané soudnímu exekutorovi, povinný navrhl odklad a zastavení exekuce a to z důvodu neplatnosti rozhodčí doložky, když je proti němu vedena exekuce na základě neplatného (nezpůsobilého) exekučního titulu.
3. Povinný v návrhu na zastavení exekuce uvedl, že uzavřel s oprávněnou dne 23. 3. 2012 smlouvu o revolvingovém úvěru, jejíž součástí byla i smluvní ujednání. Téhož dne uzavřel povinný s oprávněnou i rozhodčí smlouvu, v níž bylo ujednáno, že případné spory ze smlouvy budou řešeny v jednoinstančním písemném rozhodčím řízení před jediným rozhodcem. Uvedl, že dle jeho názoru je smlouva absolutně neplatná pro přičení se dobrým mravům dle ust. § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Tento svůj závěr opřel o nález Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2014, sp.zn. III ÚS 4084/12, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že důvod, pro který nelze nařídít exekuci na podkladě rozhodčího nálezu, může spočívat i v tom, že ačkoliv určení rozhodce v rozhodčí doložce netrpí ústavněprávním deficitem, je pro rozpor s dobrými mravy neplatná smlouva o úvěru, v níž je rozhodčí doložka vtělena. Dle povinného je rozhodčí doložka jen rozhodčí smlouvou včleněnou technicky do jedné smlouvy hlavní. Povinný poukázal taktéž na to, že rozhodčí smlouva je adhezního charakteru, jež byla toliko formulována oprávněnou, a jen oprávněná navrhovala osoby rozhodců, když povinný neměl možnost určit jinou osobu rozhodce. Povinný se domnívá, že oprávněná do smlouvy začlenila rozhodce, kteří pro ni rozhodují tisíce sporů a jsou na ní ekonomicky závislí. Rozhodčí smlouva a volba rozhodců

nebyla individuálně projednána. Rovněž uvedl, že rozhodčí doložka, dle které je jen jedna strana oprávněna vybrat rozhodce, je netransparentní a neplatná. Zásadní vadou rozhodčí smlouvy je pak už samotný fakt, že spotřebitel, který je ve vztahu povinný, neměl možnost osoby rozhodců už při uzavírání smlouvy ovlivnit. Ostatně k téměř identické rozhodčí smlouvě uvedl Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, že nemá-li spotřebitel žádnou možnost v procesu uzavírání rozhodčí smlouvy či doložky podílet se určitým způsobem na tvorbě jejího obsahu, neboť celá smluvní situace je postavena kategoricky na závěru, že je zde pro spotřebitele - pokud chce dosáhnout poskytnutí určité půjčky, respektive úvěru - pouze jediná možnost, a to zcela a bezvýhradně akceptovat návrh na uzavření rozhodčí smlouvy (doložky) učiněný podnikatelem, tedy včetně podnikatelem určeného rozhodce, pak nelze mít za to, že za takové situace byly naplněny podmínky pro ochranu spotřebitele coby slabší smluvní strany. Co do důsledku by se tak jednalo o stav obdobný formulářovým smlouvám. Soudy v těchto situacích proto musejí pečlivě posuzovat, zda takové rozhodčí doložky nejsou neplatné pro jednání příčí se dobrým mravům. Dále povinný uvedl, že samotná úvěrová smlouva je dle jeho názoru neplatná s odůvodněním, že úroková sazba překračovala 99 % ročně, když úrok ve výši 90,25 % a RPSN ve výši 99, 25 % se zjevně příčí dobrým mravům, resp. se musí přičít dobrým mravům odměna ve výši 131 992 Kč za reálné poskytnutí úvěru ve výši 65 000 Kč. Povinný se domnívá, že vzhledem k výši poskytnutého úvěru, částky ve výši 65 000 Kč, lze takový nárok považovat za neúnosný a přemrštěný, a tudíž povinnému byla způsobena zjevná nespravedlnost, tak jak uvádí, například v nálezu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I ÚS 199/11 Ústavní soud. Je zřejmé, že podmínky ve smlouvě jasně odpovídají kategorii smluvních podmínek, které spadají pod kritéria vymezená v nálezu Ústavního soudu, a to platí o to víc, že nevýhodná smlouva spadá pod kritéria i dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 4084/12. Závěrem povinný uvedl, že dle jeho názoru je i smlouva o úvěru absolutně neplatná pro příčení se dobrým mravům dle ustavení § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Na základě této neplatnosti je neplatná i rozhodčí smlouva, která je přímo navázána na smlouvu úvěrovou a tvoří spolu účelových konstrukt zajišťující nemravné obohacení oprávněné, a rozhodce tak neměl pravomoc spor rozhodnout, tudíž je rozhodčí nález neplatným (nicotný) a jsou dány důvody pro zastavení exekuce, když zde není pravomocný a vykonatelný exekuční titul.

4. Oprávněná se k návrhu povinného vyjádřila tak, že s návrhem povinného na zastavení exekuce nesouhlasí. Uvedla, že spolu se smlouvou o úvěru uzavřel oprávněný s povinným samostatnou rozhodčí smlouvu. V této se spolu dohodli, že veškeré spory o nároky, které přímo nebo odvozeně vznikly či v budoucnu vzniknou ze smlouvy o úvěru nebo v návaznosti na ni, budou rozhodovány v písemné rozhodčím řízení, samostatně kterýmkoliv z rozhodců v rozhodčí smlouvě uvedených, kterému žalobce doručí žalobu. Mezi, konkrétně uvedenými, tj. konkrétně jmenovanými rozhodci byla i JUDr. Eva Vaňková, u které byl oprávněnou podán návrh na zahájení rozhodčího řízení, a to dle pravidel rozhodčího řízení uvedených v rozhodčí smlouvě. Dále pak uvedla, že z bohaté judikatury (např. usnesení Ústavního soud ze dne 23. 5. 2013 sp. zn. II. ÚS 3413/12) vyplývá, že rozhodčí smlouva, již se strany dohodli, že majetkový spor rozhodne jeden z jednoznačně určených rozhodců s tím, že výběr jednoho z nich je na straně, která podá rozhodčí žalobu, je bez ohledu na to, že nebyla sjednána individuálně, platným právním úkonem; nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule.
5. Exekuční soud v dané věci exekuci usnesením ze dne 15. 9. 2018 č. j. 10 EXE 4367/2014-28 nejprve odložil a následně ve věci po nařízení jednání usnesením ze dne 8. 12. 2018 č. j. 10 EXE 4367/2014-44 rozhodl tak, že se návrh povinného na zastavení zamítá. Usnesení odůvodnil tak, že Nejvyšší soud ČR však ve svém rozhodnutí ze dne 1. 9. 2016 sp. zn. 20 Cdo 2927/2016, dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva, již se strany dohodly, že majetkový

spor rozhodne jeden z více jednoznačně určených rozhodců s tím, že výběr jednoho z nich je na straně, která podává rozhodčí žalobu, je bez ohledu na to, že nebyla sjednána individuálně, platným právním úkonem; nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule. Dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, které se týká rozporu s dobrými mravy a obcházení zákona dle ustanovení § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“). Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí uvedl, že pro určení, že rozhodčí smlouva je v rozporu s dobrými mravy, je nutné zjistit, jaké byly podmínky při uzavírání předmětné rozhodčí doložky. Předmětné rozhodnutí pak odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2401/2014 ze dne 16. 7. 2014, když v tomto se soud zabýval insolventností povinného, která úměrně tomu byla (musela být) známa podnikatelským subjektům, kteří v otázce poskytování a zabezpečení finančních prostředků s dovolatelem postupně jednaly, jakož i tvrzení, že dovolatel (povinný) musel přistoupit na zcela jednostranné smluvní podmínky konstruované žalovanou. Soud v rozhodnutí pak uvedl, že je jednoznačné, aby soud dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva je v rozporu s dobrými mravy, nestačí pouze ta skutečnost, že povinný neměl možnost ovlivnit osoby rozhodců, ale musí zde být i další skutečnosti, které tento závěr podpoří. Dále exekuční soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 9. 2016 sp. zn. 20 Cdo 2927/2016, kdy podle tohoto samotná nemožnost určení rozhodců v rozhodčí smlouvě byla řešena samostatně v rozhodnutí však ve svém, který uzavřel, že nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule, a to i za situace, měla-li povinná jako žalovaná strana (spotřebitelka) navíc sama možnost volby konkrétního rozhodce a na ozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1208/10 ze dne 30. 6. 2010, podle kterého tvrzení stěžovatelů, že rozhodci z ekonomických důvodů mají rozhodovat tendenčně, a to ve prospěch leasingových společností, by na základě tohoto mohly vznikat (obecně) pochybnosti o nepodjatosti rozhodců až v případě, že by zde existovaly konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly této hypotéze. V opačném případě jde o pouhé vyjádření nesouhlasu s rozhodčí doložkou, jež však byla - jak obecné soudy uzavřely - platně sjednána. Exekuční soud k tomuto pak uvedl, že v daném případě rozhodce splnil svou informační povinnost ve spotřebitelských sporech a informoval povinného před zahájením projednávání věci, že v posledních třech letech vydal nebo se podílel na vydání rozhodčího nálezu a je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem je oprávněný. K tomuto oznámení se ovšem povinný nikterak nevyjádřil. Soud tak na základě výše uvedeného konstatuje, že důvody uváděné povinným soud nehodnotí tak, že by samostatně či v komplexu mohly vést k závěru, že rozhodčí smlouva je neplatným právním jednáním pro rozpor s dobrými mravy. K neplatnosti z důvodu, že úroková sazba překračovala 99 % ročně, když úrok ve výši 90,25 % a RPSN ve výši 99,25 % se zjevně přičítá dobrým mravům, resp. se musí přičítat dobrým mravům odměna ve výši 131.992 Kč za reálné poskytnutí úvěru ve výši 65.000 Kč exekuční soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Cdo 3516/2008 ze dne 26. 5. 2011, kde Nejvyšší soud ČR uvedl, že smlouva o úvěru nemůže být sjednána jako bezúročná. Závazek zaplatit úroky patří k pojmovým znakům smlouvy o úvěru. Uvedl, že není-li částka stanovena fixně, ale je závislá na tom, jaké úroky obvykle požadují banky v místě sídla dlužníka v době uzavření smlouvy za úvěry jimi poskytované. Případná neplatnost ujednání o úrocích ve smlouvě o úvěru nezpůsobuje sama o sobě neplatnost smlouvy o úvěru jako celku. Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. 32 ICdo 45/2013 ze dne 26. 10. 2015 uvádí, že je-li ujednání o úrocích ve smlouvě neplatné, věřitelka má právo na obvyklé úroky. Ústavní soud ve svém rozhodnutí I. ÚS 523/07 uvedl, že důsledkem nepřiměřených úroků z prodlení je hrubý nepoměr mezi vzájemnými povinnostmi stran, které mezi sebou vedly spor. Ústavní soud rovněž uvedl, že *“je pochopitelné, že zcela neúměrná výše úroků, a to i úroků z prodlení, může být oprávněně počítována dotčeným subjektem jako nespravedlivá, a to i bez ohledu na to, je-li v konkrétním případě pro něj likvidační či nikoliv”*. Ústavní soud v tomto rozhodnutí odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1484/2004 ze dne

15. 12 2004 ve kterém Nejvyšší soud ČR uvádí, že v rozporu s dobrými mravy je zpravidla výše úroků sjednaná ve smyslu ustanovení § 658 odst. 1 obč. zák., která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. Exekuční soud ve vlastním rozhodnutí pak uvedl, že na základě výše uvedeného je tak jednoznačné, že výše úroků ve smlouvě může smlouvu činit neplatnou. Tato neplatnost ovšem ve smlouvě o úvěru nebude postihovat celou smlouvu, nýbrž rozdíl mezi nepřiměřenými úroky a úroky jaké obvykle požadují banky v místě sídla dlužníka v době uzavření smlouvy. Soud tak na základě tohoto závěru nepovažuje smlouvu o úvěru za neplatnou a tudíž není neplatná ani navazující rozhodčí smlouva.
6. Povinný následně podal odvolání do rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce, když o tomto rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 31. 3. 2017 č. j. 24Co 389/2017-69 tak, že usnesení exekučního soudu potvrdil.
7. Následně v této věci podal povinný dne 16. 6. 2017 dovolání. Dovolání odůvodnil tak, že odvolací soud zcela zjevně pochybil, pokud úvahy soudu prvního stupně potvrdil a zároveň se řádně nevypořádal s dalšími argumenty povinného ani s judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu, na kterou povinný upozorňoval. Povinný se tak domnívá, že je nutné vyřešit v rozhodnutí otázky jak hmotného tak procesního práva (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014 sp. zn. 30 Cdo 2401/2014 či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015) a dále otázky, které dosud nebyly v rozhodovací praxi Nejvyššího osudu vyřešeny a to: přičení se dobrým mravům rozhodčí smlouvy, která určuje konkrétní jména rozhodců, když spotřebitel neměl jakoukoli možnost spolupodílet se na obsahu takové smlouvy a sestavoval ji výhradně věřitel, přičení se dobrým mravům rozhodčí smlouvy, která určuje konkrétní jména rozhodců, když spotřebitel neměl jakoukoli možnost spolupodílet se na obsahu takové smlouvy a sestavoval ji výhradně podnikatel, je rozhodce, který je podnikatelem pravidelně uváděn v rozhodčích smlouvách a rozhodoval více než 27 000 sporů ekonomicky závislý, přičení se dobrým mravům rozhodčí smlouvy, která určuje konkrétní jména rozhodců včetně ekonomicky závislých rozhodců, když spotřebitel neměl jakoukoli možnost spolupodílet se na obsahu takové smlouvy a sestavoval ji výhradně podnikatel a spotřebitel nebyl informován o ekonomické závislosti, způsobuje neplatnost celé úvěrové smlouvy neplatnost platné rozhodčí smlouvy. Dovolatel dále uvedl, že došlo k odchýlení se v oblasti procesního práva od ustálené praxe (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 2. 2010 sp. zn. 20 Cdo 2131/20008 či usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 2. 2013 sp. zn. 20 Cdo 1394/2012), tedy zda je exekuční soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučních titulů a zda může exekuční soud na základě věcného přezkumu zastavit exekuci dle § 268 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“).
8. Nejvyšší soud ČR pak ve svém rozhodnutí ze dne 10. 4. 2018 č. j. 20 Cdo 3852/2017-97 rozhodnutí exekučního a odvolacího soudu zrušil a věc vrátil exekučnímu soudu k dalšímu řízení. V rozhodnutí uvedl, že věcná správnost exekučního titulu nemůže být v exekučním řízení přezkoumána (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2002 sp. zn. 20 Cdo 554/2004, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2013 sp. zn. 20 Cdo 742/2013, či ze dne 15. 4. 2015 sp. zn. 30 Cdo 1274/2014). Uvedl, že případné vady nalézacího řízení se do exekučního řízení nepřenesají a věcná správnost exekučního titulu nemůže být zpochybněna. Nejvyšší soud dále uvedl, že ve svém usnesení ze dne 28. 2. 2017 sp. zn. 20 Cdo 1387/2016 s poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a v něm navazujícím nálezu ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12, uvedl, že považuje za neakceptovatelné, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů. Ustanovení smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtíštěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně

klienta, kdy nebude dotčena pouze jeho sféra právní, ale zejména sféra osobní. Postupy, kdy klientům jsou vnucována smluvní ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek, je nutno považovat za nepřijatelné a uvedená ujednání označit za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že klient takového subjektu smlouvu podepsal, a to dokonce ani v situaci, kdy by ve smluvních podmínkách bylo obsaženo ujednání, že klientovi se takto stanovené smluvní pokuty nebo zajištění biankosměnkou nejví nepříměřeně či odporující dobrým mravům. Běžný klient úvěrové společnosti totiž nemůže v případě krátkodobého úvěru dopředu očekávat, ba ani předpokládat, že celková splacená částka bude několikanásobně převyšovat částku půjčenou. Tento předpoklad nelze ani spravedlivě požadovat." Ústavní soud tak uvedl, že se v dané věci nejedná o věcný přezkum rozhodčího nálezu. Nejvyšší soud uvedl, že zda je úvěrová smlouva neplatná je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena s pomocí kritérií judikatury Nejvyššího soudu ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky. Rovněž je nutné zohlednit konkrétní okolnosti, za kterých byla smlouva uzavírána.

9. Podle § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. exekučního řádu (dále jen „e.ř.“) nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
10. Podle § 268 odst. 1 písm. a) o.s.ř. soud výkon rozhodnutí zastaví, jestliže rozhodnutí, které je podkladem výkonu se dosud nestalo vykonatelným.
11. Podle § 40 odst. 1 písm. c) exekučního řádu exekučním titulem je vykonatelný rozhodčí nález.
12. Soud v dané věci postupoval dle § 115 a o.s.ř., který umožňuje ve věci rozhodnout bez nařízení jednání, když v dané věci soud žádné důkazy neprováděl.
13. Podle povinného je hlavním důvodem zastavení exekuce absolutní neplatnost smlouvy o úvěru a i na ní navázaná rozhodčí smlouvy a to pro přičení se dobrým mravům dle ustanovení § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (uzavření smlouvy dne 23. 3. 2012) a přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku § 3028. Exekuční soud se tak znovu zabýval tvrzeními povinného, které by způsobovali neplatnost rozhodčí smlouvy a to především z důvodu rozporu s dobrými mravy, netransparentností volby rozhodce a jeho ekonomickou závislostí.
14. § 39 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku stanoví, že neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům. „Dobré mravy tak lze definovat jako obecně uznávané mínění, které ve vzájemných vztazích mezi lidmi určuje, jaký má být obsah právního úkonu, aby byl v souladu se základními respektovanými zásadami mravního řádu demokratické společnosti.“ (ŠVESTKA, Jirí. § 39 [Neplatnost právního úkonu pro rozpor se zákonem či pro obcházení zákona anebo pro rozpor s dobrými mravy]. In: ŠVESTKA, Jirí, a kolektiv. Občanský zákoník I, II. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2008, s. 327. ISBN 978-80-7400-004-1.) Soudní praxe v minulosti judikovala, že sankcí neplatnosti s poukazem na dobré mravy by měly být postiženy jen ty smlouvy, které hrubě urážejí veřejné mínění, mravy společnosti a soudce a zároveň nejsou v rozporu se zásadami, které ovládají občanský zákoník (PR, 1996, č. 7). Dobré mravy je třeba chápat jako „obecně uznávané minimum („společného jmenovatele“) společenských hodnot, nikoli jako jakousi vyšší morálku“ (SALÁČ, J.: Rozpor s dobrými mravy a se zákonným zákazem. In: Právní rozhledy č. 6/2000, s. 252), můžeme je rovněž definovat jako souhrn společenských,

kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních. Dobré mravy musí soud posoudit vždy dle konkrétní situace a konkrétnímu případu. Povinný porušení dobrých mravů shledává především v tom, že mu byla rozhodčí smlouva předložena k podpisu zároveň s návrhem smlouvy, když k uzavření smlouvy mezi povinným a oprávněnou došlo až následnou akceptací ze strany oprávněné, potvrzenou Oznaměním o schválení úvěru, kde byly určeny konečné parametry úvěru, když on sám se nemohl vyjádřit k rozhodcům ve smlouvě uvedených a také ve výši poplatku za úvěr a výši smluvní pokuty.

15.K výši smluvní pokuty judikatura Nejvyššího soudu dodává, že “při zkoumání platnosti ujednání o smluvní pokutě z hlediska dobrých mravů je nutno uvážit funkce smluvní pokuty (preventivní, uhrazovací a sankční). (...) V úvahu je třeba rovněž vzít výši zajištěné částky, z níž lze také usoudit na nepřiměřenost smluvní pokuty s ohledem na vzájemný poměr původní a sankční povinnosti. Z pohledu přiměřenosti výše smluvní pokuty je na místě hodnotit jinak smluvní pokutu sjednanou ve formě pevně stanovené částky a smluvní pokutu sjednanou formou určité sazby za stanovenou časovou jednotku. Pevně stanovenou smluvní pokutu ve výši téměř rovnající se výši zajištěné částky by bylo zřejmě možno při současném zohlednění všech okolností daného případu považovat za nepřiměřenou právě s ohledem na poměr mezi hodnotou zajištěné pohledávky a výši smluvní pokuty, kterou by v takovém případě byl dlužník povinen zaplatit i třeba jen za několik dnů prodlení. Stejně měřítko však nelze dobře použít, blíží-li celková výše smluvní pokuty výši zajištěné pohledávky v důsledku dlouhodobého prodlení dlužníka.“ (Nejvyšší soud, 33 Odo 1779/2006, [NS 5630/2009]). V tomto exekuční soud plně odkazuje na výše uvedený judikát, když dle něj může být v rozporu s dobrými mravy taková smluvní pokuta, jejíž výše se téměř rovná výši zajištěné části. V daném případě výše smluvní pokuty činila 50 % z dlužné částky, když se tato ani zdaleka nerovná předmětné částce, nemůže být její výše v rozporu s dobrými mravy. A dále na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 23 Cdo 3789/2011, podle něž Ujednání o smluvní pokutě v obchodněprávních vztazích nelze považovat za neplatné podle § 39 Občanského zákoníku pouze z důvodu nepřiměřenosti sjednané výše smluvní pokuty. Rovněž soud dodává, že funkce preventivní, uhrazovací a sankční, když zajištění věřitele je ve smluvním vztahu bezesporu velmi důležité, protože pokud by se věřitel nemohl zajistit proti případným škodám v rámci smluvního vztahu došlo by k neúměrnému zvýhodnění druhé strany závazku. Rovněž je důležité posoudit, zda a nakolik ten který z účastníků právního vztahu, který se dovolává rozporu s dobrými mravy, vyvinul dostatečnou míru pečlivosti a předvídavosti při uzavírání konkrétního právního vztahu. Ustanovení § 39 občanského zákoníku tak nelze pojímat jako obranu před lehkomyšlností a neodpovědností smluvní strany.

16.K rozporu s dobrými mravy s ohledem na nemožnost vyjádřit se k osobám rozhodců soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2014, kdy soud mimo jiné uvedl, že „uzavírání rozhodčích smluv „formulářovým způsobem“ není neobvyklé, nestandardní a je pro zakotvení rozhodčího řízení naopak z praktických důvodů užívaným prvkem, který zákon ani v kontextu spotřebitelských smluv nijak výslovně nelimituje, je-li jinak zachována vyšší míra ochrany slabší strany; takový postup lze dokonce (v obecné rovině) shledat jako příznivější z toho důvodu, že lze očekávat, že ustanovení na ochranu spotřebitele (např. § 3 odst. 3 až 5; § 4 odst. 3, nebo § 8 zákona o rozhodčím řízení) nebudou oproti rozhodčím smlouvám sjednávaným ad hoc „slovo od slova“ podnikatelem opomenuta, (...) a že pouze samotné uzavření rozhodčí smlouvy na předem předtisknutém formuláři, obsahujícím konkrétní jména „ad hoc“ rozhodců, nečiní rozhodčí smlouvu neplatnou pro rozpor s dobrými mravy. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2401/2014, aby byla rozhodčí smlouva v rozporu s dobrými mravy, musely by zde být další důležité okolnosti, které

by naznačovaly či poukazovaly na to, že proces sjednávání rozhodčí smlouvy se spotřebitelem i obsah samotné rozhodčí smlouvy není s nimi v souladu.

17. V této věci povinný netvrdí žádné zvláštní, mimořádné okolnosti, které by proces uzavírání rozhodčí smlouvy provázely, nedokládá, že by (objektivně vzato) nemohl navrhnout jiná jména rozhodců či prohlásit, že s určitou osobou nesouhlasí, popř. že protistrana odmítla o možných změnách vyjednávat. A na základě jeho pouze obecně formulovaných námitek nelze neplatnost rozhodčí smlouvy z důvodu předtíštěných jmen na rozhodčí smlouvě a ani z toho, že daná smlouva byla předložena spolu se smlouvou o úvěru, dovodit rozpor s dobrými mravy. Zároveň exekuční soud dodává, že v rozhodčí smlouvě se strany dohodly tak, že žalobce, tedy jak oprávněná tak povinný, v případě sporu sám vybere jednoho z vyjmenovaných rozhodců v rozhodčí smlouvě a rozhodčí řízení bude vedeno na základě dohodnutých pravidel (a v souladu se zákonem č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení).
18. K ekonomické závislosti rozhodců exekuční soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, č. j. 20 Cdo 4022/2017-124, dle něhož není samotná opakovanost zápisu rozhodců do rozhodčích smluv bez dalšího doložením jejich ekonomické závislosti. Opakování bez dalšího neznamená, že by rozhodce nemohl, pakliže zároveň není tvrzeno žádného jeho osobního vztahu k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, věc projednat a rozhodnout. Možnou podjatost, tj. nedostatek objektivní nezávislosti (nebo též objektivní nestrannosti), je nutné vždy chápat ve spojení s konkrétními okolnostmi dané věci (k tomu srov. Bělohávek, A. J. Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 403). Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3150/2012 k vyloučení rozhodce z projednání a rozhodnutí věci může pak dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat.
19. Opakované vystupování předpokládá i zákon o rozhodčím řízení, když v § 8 odst. 3 stanoví rozhodci povinnost sdělit, zda v posledních třech letech vydal rozhodčí nález, nebo zda je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem byla některá ze stran. K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci proto nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, event. i dlouhodobě, jako možný rozhodce navrhován.
20. Netvrdí-li povinný žádný osobní vztah rozhodce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, nelze samo o sobě rozhodnout o ekonomické závislosti rozhodce, jež by způsobila nesprávné rozhodování na základě nedostatku jeho objektivity. Pro úplnost exekuční soud dodává, že nedostatek objektivní nezávislosti (ekonomické závislosti) je vždy nutné chápat ve spojení s konkrétními okolnostmi dané věci.
21. Současně exekuční soud odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Praze, č. j. 25 Co 264/2017-68, ze dne 29. 9. 2017, ve kterém se soud vyjádřil mimo jiné k ekonomické závislosti rozhodců (možnost argumentace ekonomickou závislostí i např. soudních exekutorů pověřených pro stejného oprávněného (a na základě jeho návrhu), když i soudní exekutor je v rámci exekučního řízení nadán pravomocí rozhodovat. Obdobná situace je rovněž v případech, kdy nezávislý soudce rozhoduje ve věci, v níž je jedním z účastníků řízení stát. Také u soudce by mohla být v tomto směru namítána ekonomická závislost na státu – účastníku řízení). Dle tohoto usnesení je nutné, aby bylo do smluvní volnosti a potažmo právní jistoty smluvních stran zasahováno v co nejmenší míře, rovněž je podstatné, aby se v právní praxi uplatňovala zásada „pacta sunt servanda“ (smlouvy se mají dodržovat), a to i při zákonem dané široké ochraně spotřebitele. Povinný

v našem případě uzavřel smlouvu dobrovolně, vážně, bez nátlaku, tedy svobodně a bylo věcí jeho rozhodnutí, zda na podmínky přistoupí. Obecně lze uzavřít, že subjekty soukromého práva jsou oprávněny se samostatně rozhodnout, zda vstoupí do smluvního vztahu, s kým vstoupí do smluvního vztahu, jakou formu bude mít jejich smluvní vztah a především, jak bude daný vztah obsahově koncipován, to samozřejmě s respektem k ustanovení kogentních norem.

- 22.S ohledem na shora uvedené exekuční soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a návrh na zastavení exekuce pro výše jmenované důvody zamítl.
- 23.Ohledně náhrady nákladů řízení, bude rozhodnuto pověřeným exekutorem v souladu s ustanovením § 87 exekučního řádu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu ve Strakoncích.

Strakonice 13. prosince 2018

JUDr. Roman Winkler v. r.
samosoudce

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Petra, Ph.D. a soudců JUDr. Zdeňky Sedlákové a JUDr. Tomáše Strouhy v exekuční věci

oprávněné: **PROFI CREDIT Czech, a.s.** IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupená JUDr. Kateřinou Perthenovou, advokátkou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti

povinnému: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený Mgr. Petrem Němcem, advokátem
sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4

o exekuci pro 143 711 Kč s příslušenstvím, o zastavení exekuce, o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu ve Strakonících ze dne 13. prosince 2018, č. j. 10 EXE 4367/2014-101,

takto:

Usnesení prvního stupně **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně jako exekuční soud – poté, co jeho přechází rozhodnutí ze dne 8. 12. 2016, č. j. 10 EXE 4367/2014-44 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 3. 2017, č. j. 24 Co 389/2017-69 bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2018, č. j. 20 Cdo 3852/2017-97 zrušeno a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení - zamítl návrh povinného na zastavení exekuce. Soud prvního stupně rozhodl bez nařízení jednání, když v dané věci soud žádné důkazy neprováděl. Při zkoumání platnosti ujednání o smluvní pokutě z hlediska dobrých mravů dospěl k závěru, že v daném případě výše smluvní pokuty činila 50 % z dlužné částky, takže nemůže být její výše v rozporu s dobrými mravy. Také rozhodčí smlouvu nepokládal soud prvního stupně, že by byla v rozporu s dobrými mravy. Povinný tudíž netvrdí žádné zvláštní mimořádné okolnosti, které by proces uzavírání rozhodčí smlouvy provázely, nedokládá, že by nemohl navrhnout jiná jména rozhodců, takže na základě jeho pouze obecně formulovaných námitek nelze neplatnost rozhodčí smlouvy z důvodu předtištěných jmen na rozhodčí smlouvě, ani z toho, že daná smlouva byla předložena spolu se smlouvou o úvěru, dovozovat rozpor s dobrými mravy. Jako důvodnou neshledal ani námitku ekonomické závislosti rozhodců, ani samotnou opakovanost zápisů rozhodců do rozhodčích smluv, neboť netvrdí žádný osobní vztah rozhodce k dané věci, účastníkům nebo k jejich zástupcům. Povinný

v konkrétní věci uzavřel smlouvu dobrovolně, vážně, bez nátlaku, tedy svobodně a bylo věci jeho rozhodnutí, zda na podmínky přistoupí. S ohledem na shora uvedené důvody exekuční soud návrh povinného na zastavení exekuce zamítl.

2. Proti usnesení podal odvolání povinný. Odvolatel především namítá, že byl soudem prvního stupně „oklamán“. Připomíná, že Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu i soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení a exekuční soud ho také v listopadu vyzval k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Povinný vyslovil nesouhlas s takovým postupem, když byl veden především tím, že věc je komplikovaná, prošla již i přes Nejvyšší soud a především i důvodem, že povinný disponoval novými důkazy, jakož i přepokládal, že nařízení jednání patrně získá i další důkazy, které chtěl u soudu předložit. Byl také 27. 11. 2018 předvolán na ústní jednání na den 6. 12. 2018, a jelikož právní zástupce povinného byl předvolán ve lhůtě kratší než 10 dnů a na daný určený den jednání měl již tři kolizní jednání dříve nařízená, požádal o odročení jednání, neboť šlo o předvolání na poslední chvíli a nebylo v jeho možnostech v tak krátké době zajistit účast na jednání. Byl vyrozuměn o tom, že jednání je odročeno na neurčito a bylo v něm dále uvedeno, že k nově nařízenému jednání bude strana předvolána. Bylo pro něho překvapením, když mu bylo doručeno 13. 12. 2018 napadené usnesení s rozhodnutím ve věci samé, aniž proběhlo ústní jednání, ačkoliv povinný nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a ačkoliv soud uvedl, že strany předvolá k nově nařízenému jednání. Povinnému tak byla upřena možnost uvést ve věci všechna rozhodná tvrzení a důkazy, a lze pak jen těžko akceptovat závěry soudu, že povinný něco nedostatečně tvrdil či neprokázal. Odvolatel vytýká soudu, že se neúplně vypořádal s námitkou nemravnosti nároku oprávněné, a to jen z pohledu smluvní pokuty, a navíc vyvozuje chybné závěry. Zcela ignoroval také to, že smluvní úrok 137,50 % p.a., se zjevně přičí dobrým mravům. Povinný uhradil před svým prodloužením oprávněnému 84 294 Kč, tedy nejen navrátil jistinu 53 000 Kč, ale uhradil i na úrocích 31 294 Kč, čímž během necelých dvou let získal věřitel zpět celou jistinu i s profitem 59 %. Výše úroků povinnému 137,50 % p.a. je zcela za hranicemi dobrých mravů, v naprosto extrémní výši. Oprávněná zneužila finanční tísně povinného, když mu poskytla horší úvěr, než o jaký žádal a byla si přitom vědoma jeho špatné finanční situace a toho, že povinný není úvěruschopný. Počítala zřejmě s tím, že povinný patrně skončí v dluhové pasti a ona bude mít zajištěný mnohem větší příjem, než jaký by měla z toho, kdyby povinný řádně plnil. Povinný znovu připomíná ekonomickou provázanost rozhodce s oprávněným, kde ze všech indicií plyne, že mezi rozhodci a oprávněnou existoval obchodní vztah, na základě kterého rozhodci pracovali pro oprávněnou zadarmo, když nevyžadovali rozhodčí poplatky. Povinnému nelze vytýkat ani pasivitu při řešení jeho problémů, neboť se dostal do problémů, pro jejichž řešení neměl dostatek prostředků ani vědomostí. Povinný proto navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
3. Oprávněný ve vyjádření k odvolání povinného navrhuje napadené usnesení jako věcně správné potvrdit, neboť je nedůvodné.
4. Odvolání podané povinným proti rozhodnutí soudu prvního stupně je podle zákona přípustné, bylo podáno včas, a je také důvodné.
5. Výhrady odvolatele proti postupu soudu prvního stupně, že rozhodl o zastavení exekuce bez nařízení jednání, jsou v této konkrétní věci namístě (oprávněné). Šlo o věc, která byla soudu prvního stupně vrácena k dalšímu (novému) řízení zrušovacím usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2016, č. j. 20 Cdo 3852/2017-97, s výtkou, že prvostupňový i odvolací soud se dostatečně nevypořádal s argumentací povinného. Prvostupňový soud se poté dotázal obou účastníků, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání a obě strany sdělily soudu, že nesouhlasí, aby ve věci bylo soudem rozhodnuto bez nařízení jednání. Soud jejich vyjádření

respektoval a ve věci nařídil jednání na 6. 12. 2018, o němž byli právní zástupci vyrozuměni datovou schránkou dne 27. 11. 2018. Právní zástupce povinného dne 29. 11. 2018 požádal soud o odročení z důvodu kolize s dříve nařízeným jednáním (u tří různých soudů) a pro časové vytížení kolegů nemá ani možnost využití zastoupení advokátem substitucí. Soud reagoval na tuto žádost odročením na neurčito, o čemž byli datovou zprávou dne 29. 11. 2018 oba vyrozuměni. Jestliže pak prvostupňový soud přesto přikročil k vydání meritorního rozhodnutí bez jednání, považuje i odvolací soud jeho postup za nestandardní. Z ustanovení § 115a o. s. ř. plyne, že pokud účastník řízení s rozhodnutím věci bez nařízení jednání nesouhlasil, nelze ve věci bez nařízení jednání rozhodnout (srov. náleží Ústavního soudu z 22. 6. 2010 sp. zn. I ÚS 3271/09).

6. Tento postup prvostupňového soudu však neměl být zvolen především proto, že Nejvyšší soud ve svém zrušovacím usnesení vrátil projednávanou věc z toho důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu (což platilo výslovně i pro usnesení soudu prvního stupně), bylo neúplné a tedy nesprávné. V dosavadním řízení bylo vytýkáno soudu, že se při řešení otázky možnosti exekučního soudu zkoumat za účelem posouzení vykonatelnosti rozhodčího nálezu neplatnost úvěrové smlouvy jako celku pro její rozpor s dobrými mravy, odchýlil od ustálené judikatury dovolacího soudu, neboť je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena, a to s pomocí kritérií vytyčených judikaturou Nejvyššího soudu.
7. Nic z toho však soud prvního stupně před svým novým rozhodnutím neprováděl a stav věci zůstává naprosto stejný jako v době jeho předešlého (zrušeného) rozhodnutí. Vytýkaná neúplnost odstraněna nebyla. Proto ani odvolací soud nemohl přikročit k jeho věcnému přezkoumání.
8. Za tohoto stavu věci musel odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně podle § 219a odst. 1 písm. a), b) o. s. ř. zrušit a věc podle § 221 o. s. ř. vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
9. V této věci nemusel odvolací soud nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. d) o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

České Budějovice 15. února 2019

JUDr. Bohuslav Petr, Ph.D. v.r.
předseda senátu

